

overvejet, og jeg kan ikke se andet end, at man her er naaet til en Løsning, ved hvilken man vil kunne undgaa, at der finder Omgaaelse af Loven Sted. Men paa et Hovedpunkt har den højtærede Minister taget et andet Standpunkt, end der blev taget her i Tinget sidst, og det er med Hensyn til, hvilke Stationsbyer og hvilke Landsbyer udenfor Købstæderne der maa besøges af handelsrejsende. Den højtærede Minister har stillet et Forslag, som det forekommer mig ikke er saa tiltalende, thi det maa være meget bedre baade for en Minister, der staar i Spidsen for Administrationen, og for de Folk, Loven skal gælde for, at have en fast bestemt Regel at gaa efter og sige: Her er gennem Lovgivningen givet et bestemt Skel mellem, paa hvilke Steder der maa rejses, og hvor der ikke maa rejses, i Stedet for, at det saaledes skal være afhængigt af Ministerens Skøn i det enkelte Tilfælde. Det ser endogsaa efter Lovforslagets Affattelse ud, som om dette Skøn vil kunne blive et meget frit Skøn fra den eventuelle Ministers Side. Jeg vil gøre den højtærede Minister opmærksom paa, at da dette Lovforslag behandledes her i Tinget for et Par Aar siden, var der indenfor Udvalget nogen Uenighed om dette Spørgsmaal. Jeg vil oplyse den højtærede Minister om, hvad der passerede, og det gør jeg bedst ved med den højtærede Formands Tilalelse at citere nogle Linier af den Tale, som det 7de kongevalgte Medlem (Falbe Hansen) da holdt her i Tinget som Ordfører for Udvalget. Der var altsaa Tale om en stor Udvidelse, og Ordføreren sagde saa: „Flertallet i Udvalget modsatte sig dog en saadan Udvidelse med den Motivering, at en saadan Forandring vilde have en forøget Konkurrence til den indenlandske Forretning til Følge, et Hensyn, som ganske vist er fuldt berettiget. Begge Parter stod ret stift paa deres Anskuelse, men da det imidlertid fra begge Sider erkendtes, at det var af Vigtighed af Hensyn til vort Forhold til Udlandet at faa denne Sag gennemført, og da man frygtede, at denne Uenighed vilde medføre Vanskeligheder for Lovens Fremme paa et senere Stadium, enedes man om et Mellemstandpunkt, som gik ud paa, at de fremmede handelsrejsende skulde have Ret til at rejse til og gøre Forretninger paa de større Handelspladser. Det skulde nu synes at være det simpleste i Loven at nævne, hvilke disse Pladser var, men man mente, at det i Realiteten vilde være mere praktisk ikke at nævne de bestemte

Pladser, men at give en almindelig Regel for, hvor de handelsrejsende maatte komme, og man enedes da om den Regel, at de handelsrejsende maatte komme til Pladser, som har et Indbyggerantal af mindst 2,000, og som tillige har købstadmæssig Bebyggelse. Der ligger selvfølgelig noget vilkaarligt i denne Begrænsning, men man mente, at den i Praksis vilde være ret heldig.“ Den højtærede Minister vil af disse Linier have set, hvorledes Striden om dette Spørgsmaal beredte Lovforslagets Fremme betydelig Fare, og den højtærede Minister vil se, hvorledes vi netop med det ærede 7de kongevalgte Medlem som Ordfører og det ærede 2det Medlem for 11te Kreds (Lauridsen) som Leder af Forhandlingerne den Gang naaede til en Overenskomst. Det forekommer mig, at man paa dette Punkt vilde handle rigtigst ved at blive staaende ved det Resultat, man den Gang kom til gennem mange og lange Overvejelser, og som man da fandt at være det rigtigste.

I øvrigt kunde der være Grund til at fremhæve enkelte af Forslagets Detailler, men da Sagen sikkert vil blive behandlet i et Udvalg, skal jeg ikke komme nærmere ind herpaa i Dag. Jeg skal indskrænke mig til at anbefale Lovforslaget og udtale Haabet om, at man nu maa have fundet frem ad en saadan Vej, at det maa kunne lykkes at gennemføre det.

Lauridsen: Forslag til Lov om handelsrejsende for udenlandske Firmaer er jo en gammel Bekendt. Vi har haft det til Behandling her i Tinget under et andet Navn, som Forslag til Lov om fremmedes Handelsberettigelse, tre Gange, nemlig i 1907, 1909 og 1911. Det forekommer mig, at Lovforslaget ikke er blevet meget bedre, siden det forlod dette høje Ting i 1911. Selv om det indeholder enkelte Forbedringer, indeholder det dog enkelte Forandringer, som synes mig mindre heldige, og jeg er den højtærede Handelsminister taknemmelig for, at han har fremsat Lovforslag til en samlet Overvejelse for at søge at bringe det i Overensstemmelse med Nutidens Krav. Disse Krav kom efter min Opfattelse ikke til deres fulde Ret i det Lovforslag, der blev vedtaget i dette høje Ting i 1911, idet det ved et Kompromis blev bestemt, at fremmede handelsrejsendes Ret kun udvidedes fra at omfatte København og Købstæderne til ogsaa at omfatte Handelspladser og Stationsbyer paa Landet, der havde en